

Nejsem se nadechla k
najakému dotazu, pánědejel má: âžMjim te napljinovanou prjici ve Francii, tak tam
máte zstat klidně a do prjizdnin. Ájdně nřijem od vřs nechci, ale mřim
jednu podmřnku.âœ

Natřlie, kterř Michala moc
neznala, po mř loupila ořima. Jak slyřjela o ařasu a o podmřnce, urřitř si hned
vzpomněla na chlřpnřho bytnřho.

âžJakou podmřnku?âœ zeptala jsem
se.

âžBudete se starat o
Bruřřřka.âœ

Brutus, zvanř½ Bruřřřk, byl
statně½ nřmeckř½ boxer, kterř½ patřmil lvetř.

âžTo nenř- řjdně½ problřm,âœ
vyhrkla jsem nadřjenř, âœ navřc tady Natřlie studuje veterinu, tak bude mřt psisko
přřmo odbornou přři. Iveta jede s tebou do Francie?âœ

âžNe, přřed mřřcem jsme se
rozeřili. Je teř v Americe a dohodli jsme se, ře ten jejř- podřs zřstane
zatřm u mř, neř se vrřitř.âœ

Přřikyvovala jsem a srdřřko
se mi tetelilo radostř, ře je Michal volně½. Tedy snad.

"Jestli chcete, holky, mřřeme
tam zajřt rovnou. Veřer uř musřm břt v divadle. Je to kousek od Luřřřnek, za
chvilku jsme tam.âœ

Vzal nřim dvř nejvřtřř- tařky
a vykrořil. My, ovřřjenř zbytkem zavazadel, cupitaly za nřm.

âžPojřte se na nřco podřvatâœ,
otořil se na nřs a potom strhl ze sloupu nřjakř½ lřstek, âžtohle jsem psal, kdyř
se Bruřřřk minulř½ třden zabřhl.âœ

Na lřstku střřlo, ře se
ztratil zlatř½ boxer a hlavnř tam bylo zdřrazněno zvlřřitně- znamenř- âœ" nestojř mu
levř ucho. Nřjakř½ vtipřlek k tomu přřipsal: âžHlavnř, ře stojř tobř,
volelâœ Zasmřili jsme se tomu a z Michala pak vylezlo, ře Bruřřřk vlastně pořřdně
poslouchř jen lvetu, takře je s nřm trochu třřřř- pořřzenř-. Jak vypadřř trochu

třetí, to jsme měli teprve poznat. Páté uvedl nájs ke čtyřpatrovému
secesnímu inženýru. Prošli jsme domem, pak bylo pár schodů dolů a proti nim
velké dveře do zahrady. Paráda! Napravo se vcházelo do Michalova království.
Páté uvedl nám jednopokojový byt, který byl pářipojen k velkému ateliéru, plnému
návrhů divadelních scén v různých stádiích v jehož.

Brušňák nájs pářivětal jako starý
známý.

„Miluje české, dareba. Já
myslím, že to s ná-m v pohodě zvládnete. Hlavně ho venku nepouštíte z vodítka,
jinak zdrhne.“

Potom nám Michal dal
potřebné instrukce ohledně bytu, složené, krmení psa a zbytečněho pohybu v
ateliéru. „Ještě Brušňák skočí-m
vyvenčit, než se tady rozkoukáte, ale pak už musím mazat do divadla.“ Vybalily jsme si pár věcí a
slastně odpovely na velké letění, které zabrálo snad čtvrtinu mástnosti.
Bylo plně políťátkem a u zdě obestavené soustavou skleněných a polic.

„To je snad sen,“ rozplávala
se Natálie, „etady se dá bydlet celý den v posteli.“

Prohlédla zísoby v lednici,
namíchala pro každou drink a uvelebila se znovu v políťátkách.

„Ty, Heleno, nezdá se ti, že
nějak dlouho nejdu, když Michal pořád tolik spáchal?“

Než jsem stačila odpovědět,
ozval se z chodby rámus, křik a křik. Vyběhly jsme z bytu. Michal ležel na
zemi, ruku vraženou pod dveřmi na zahradu, zatáhl zuby bolestí a mezi nimi
cedil nářky. Brušňák skákal kolem v bezmezném nadšení, že pářiněek vymyslel
nějakou novou hru. Když se Michal posbáral, tak se ukázalo, že utrpení mu
přábil maláček levé ruky, který nějak divně odstával.

„Co jsi dělal, prosím tě?“
zeptaly jsme se tím pářím souasně.

„Chť jsem kopnout psa do
prdele,“ konstatoval suše Michal a vypil nář drink. „Mně se totiž venku
vysmeklo vodítko z ruky, Brušňák začal utákat, mýmlem ho pářejelo auto a pak jsem
ho nemohl chytit. Ale leně mým vytočil. Když už jsme nakonec byli tady v domě, tak
se zastavil nad těmi pářimi schody a já to úplně viděl. V tom vzteku jsem si
představil, že ho ze zadu nakopnu, on sletě z těch schodů a rozpláče se u dveřích
do zahrady. Jako v kresleném filmu. Tak jsem se napřáhnul a kopnul, jenže
Brušňák se dal v tom momentě do pohybu. Prostě uhnul, já jsem promáchnul napřázdno
a dopadl jsem přáesně tak, jak jsem to napřáinoval jsem. Ta ruka pod dveřmi, to
už byl bonus.“

â€žTo mÃ¡j za to, Å¾e jsi chtÃ¡l ublÃ¡-Å¾it nÃ¡mÃ© tvÃ¡jÃ™i,â€œ chechtala jsem se, zatÃ©mco do sebe Michal obrÃ¡til i druhou sklenici.

â€žNemÃ¡l bys pÃ¡t, budeÃ¡j muset zajet k doktorovi,â€œ upozorÃ¡ovala NatÃ¡lie a prohlÃ¡-Å¾ela Michalovi ruku.

â€žBudeÃ¡j taky doktorka, tak s tÃ¡m nÃ¡co dÃ¡lej. NemÃ¡j teÃ¡- Å¾as nÃ¡kam jezdit.â€œ

â€žTo se musÃ¡- reponovat,â€œ prohlÃ¡sila NatÃ¡lie a pro jistotu do sebe taky kopl panÃ¡jka.

Chvilku Michalovi s malÃ¡-Å¾kem manipulovala a mnÃ¡ pÃ™ipadalo, Å¾e je najednou nejdelÃ¡j- ze vÃ¡ech prstÃ¡. NaÃ¡jla jsem mezitÃ¡m IÃ©kÃ¡rniÃ©ku a vyrobily jsme vÃ½stavnÃ¡- dlahu. Michal vÃ¡jak najednou pojal myÃ¡jlenku, Å¾e je tÃ™eba vÃ¡c dotÃ¡hnout aÃ¾ do konce, tak rozmÃ¡chal v hrnku sÃ¡dru a celÃ½- Å¾tvar umÃ¡lecky zaplÃ¡cal. Pak byl teprve sÃ¡j se sebou spokojen.

â€žKdyby nÃ¡co, tak volejte!â€œ mÃ¡jvnul sÃ¡drou mezi dveÃ™mi a zmizel.

Nakonec volal jeÃ¡tÃ¡ v noci sÃ¡j. Z nemocnice. MalÃ¡-Å¾ek pÃ™iÃ¡jel k sobÃ¡, zaÃ©al otÃ©kat a straÃ¡nÃ¡ bolet, jak ho ta sÃ¡dra tiskla. Michal musel svÃ© umÃ¡lecko dÃ¡lko rozbÃ¡t kladivem pÃ™Ã¡-mo na tom bolavÃ©m prstÃ¡, aby se mu ulevilo. Potom ho teprve kolegovi odvezli do nemocnice. BruÃ¡j se mnou od prvnÃ¡- noci spÃ¡val v posteli. VÃ½dycky jsem ho odkÃ¡zala na pelech, ale jakmile mÃ¡ pocit, Å¾e uÃ¾ spÃ¡m, stoÃ¡il se mi na krajÃ¡-Å¾ek postele k nohÃ¡j a pak se pomaliÃ©ku rozpÃ¡nal a rozpÃ¡nal, aÃ¾ jsem byla nakonec jÃ¡j v malÃ©m klubÃ¡-Å¾ku a on pÃ¡knÃ¡ nataÃ¾enÃ½. NatÃ¡lie se mi smÃ¡jla, protoÅ¾e si spala pohodlnÃ¡. K nÃ¡- BruÃ¡j nikdy nevlezl.

TakÃ© mÃ¡ uÃ¡lehtilou zÃ¡jlibu v literatuÃ™e. ZÃ¡j sadnÃ¡ vÃ¡jak svÃ½mi zuby Å¾etl knihy, kterÃ© jsme zrovna mÃ¡ly rozeÃ¡tenÃ© i my. Konce mnoha detektivek mi zÃ¡staly navÃ½dy utajeny, protoÅ¾e po BruÃ¡jkovi uÃ¾ se Å¾etlo jen velmi obtÃ¡-Å¾nÃ¡. KdyÃ¾ navÃ¡c NatÃ¡lii seÃ¾ral uÃ¾- Å¾tvrtÃ¡j skripta, doÃ¡jla jÃ¡- trpÃ¡livost a odstÃ¡hovala se na koleje.

PoslednÃ¡- Brutovou vÃ¡tÃ¡j- akcÃ¡- bylo, kdyÃ¾ seÃ¾ral postel. PÃ™iÃ¡jla jsem z pÃ™ednÃ¡jky a v bytÃ¡ bylo zasnÃ¡-eno. Velkou molitanovou matraci rozcupoval na maliÃ©kÃ© kousky a roznosil je pÃ¡knÃ¡ rovnomÃ¡rnÃ¡ po celÃ©m koberci. VrtÃ¡l svÃ½m kupÃ¡rovanÃ½m pahÃ½lkem a Å¾ekal na pochvalu â€œ byl pÃ™ece tak pilnÃ½... PochvÃ¡jila jsem ho sloÃ¾enÃ½mi novinami a pak jsem mu dlouze promlouvala do duÃ¡je. NaklÃ¡nÃ¡l hlavu na stranu, kroutil tÃ¡m svÃ½m rozplÃ¡clÃ½m Å¾umÃ¡kem a tvÃ¡jÃ™il se neskuteÃ¡nÃ¡ legraÃ¡nÃ¡. Od tÃ© chvÃ¡le jsem ho brala radÃ¡ji vÃ¡jude s sebou a on se ode mÃ¡ ani nehnul. Å¾jdnÃ© vodÃ¡tko uÃ¾ jsme nepotÃ™ebovali. MIA KOBOSILOVÃ©

